

1

Oriunde altundeva, noaptea cade. Dar în Moonlight Bay se furișează ca o șoaptă, ca un val blind, de culoarea safirului, ce mîngie o plajă. În zori, cînd noaptea se retrage peste Pacific, către Asia îndepărtată, nu-i vine să plece și lasă în urmă bălți negre, adînci, în alei, sub mașinile parcate, în tuburile de drenaj și sub umbrarele de frunze ale copacilor străvechi.

Dacă ar fi să dăm crezare folclorului tibetan, un sanctuar secret din munții sfinți Himalaia este casa tuturor vînturilor, locul în care s-au născut fiecare briză și furtună din lume. Dar dacă și noaptea are o casă a ei, atunci locul acela se află în orașul nostru.

În 11 aprilie, în timp ce noaptea trecea prin Moonlight Bay în drumul ei spre apus, a luat cu ea un băiat de cinci ani, pe nume Jimmy Wing.

Către miezul nopții, mergeam cu bicicleta pe străzile cartierului rezidențial din apropierea colegiului Ashdon, unde fuseseră profesori părinții mei înainte de a fi uciși. Mai devreme mă dusesem pe plajă. Dar, pentru că nu bătea vîntul, valurile erau slabe și nu merita să te dezbraci și să lansezi o planșă de surf. Orson, o corcitură de labrador negru, alerga lîngă mine.

Nici eu, nici față-păroasă nu căutam aventuri, ieșiserăm doar la aer curat, să ne dezmoțim un pic. De cele mai multe ori, noaptea ne bîntuia pe amîndoi o neliniște a sufletului.

Oricum, doar un nebun sau un tîmpit ar fi căutat aventuri în pitorescul Moonlight Bay, care este, simultan, cea mai liniștită și cea mai periculoasă comunitate de pe planetă. Aici, dacă stai

suficient de mult într-un loc, dau peste tine aventuri cît să-ți ajungă toată viață.

Lilly Wing locuia pe o stradă pe care o umbreau și o aromau pini. Din cauză că nu existau becuri pe stâlpi, trunchiurile și ramurile contorsionate erau negre precum cărbunele, cu excepția locurilor în care razele lunii străbateau prin frunziș și argintau scoarța aspră.

Mi-am dat seama de prezența ei cînd am văzut raze de lanternă agitîndu-se printre trunchiurile pinilor. O pendulare grăbită de lumină se arcuia pe caldarîm în fața mea, iar umbra copacilor sărea. Femeia își striga fiul pe nume. Încearca să răcnească, dar, gîfîia, iar frisonul produs de panică transforma „Jimmy“ într-un cuvînt din șase silabe.

Pentru că nici în fața, nici în urma noastră nu era strop de trafic, eu și Orson mergeam pe mijlocul caldarîmului. Eram regii șoselelor. Am luat curba.

În timp ce Lilly se grăbi să treacă printre doi pini și să ajungă în stradă, am întreat-o:

– Care-i necazul, Bursucule?

De doisprezece ani, de pe cînd aveam șaisprezece ani, foloseam pentru ea această poreclă plină de afecțiune. Pe atunci ea se numea Lilly Travis, ne iubeam și credeam că ne era destinat să fim împreună. Pe lista lungă a pasiunilor comune și a lucrurilor care ne entuziasmau se afla *Vîntul prin sălcii*, de Kenneth Grahame, în care înțeleptul și curajosul bursuc era apărătorul tuturor animalelor bune din Pădurea Sălbatică. „Orice prieten *al meu* va merge pe unde vrea în țara asta sau voi avea eu grijă!“ îi făgăduise bursucul sobolului. La fel, cei care mă evitau din pricina bolii mele rare, cei care îmi ziceau *vampir* fiindcă, din cauza unei boli ereditare, nu puteam suporta decît lumina foarte slabă, adolescenții psihopați care complotau să mă tortureze cu pumnii și lanternele, cei care mă birbeau cu răutate, de parcă *eu aș fi ales* să mă nasc cu xeroderma pigmentosum – toțiăștia aveau de-a face cu Lilly, care se înroșea la față și se înfuria la orice manifestare de intoleranță. Eu învățasem de mic să lupt, silit de împrejurări, iar pe vremea cînd o cunoscușem pe Lilly aveam încredere în abilitatea mea de a mă apăra.

Cu toate acestea, ea insista să-mi vină în ajutor, la fel de aprig precum luptase nobilul bursuc, cu ghearele și cu bita, pentru prietenul său, sobolul.

E zveltă și puternică. Are doar un metru și cincizeci și cinci de centimetri, dar pare să privească de sus orice adversar. E formidabilă, neînfricată și aprigă, tot așa cum e și grațioasă și bună la suflet.

Dar în noaptea aceea, grația ei obișnuită dispăruse, iar spaima îi echinuis trupul. Cînd am vorbit, s-a întors spre mine, iar ea, în blugi și cu un tricou din flanelă, părea o sperietoare zbîrlită, animată prin magie, zăpăcită și speriată că a prins viață, și care se zbătea pe crucea de care atîrna.

Raza lanternei îmi scaldă fața, dar Lilly o coborî imediat spre sol, de îndată ce-și dădu seama că eram eu.

– Chris. Oh, Doamne!

– Care-i necazul? am întreat eu din nou și am coborît de pe bicicletă.

– Jimmy a dispărut!

– A fugit de acasă?

– Nu, răspunse ea și se întoarse, apoi fugi spre casă. Vino și uita-te!

Proprietatea lui Lilly e înconjurată de un gard alb, din scînduri, pe care l-a ridicat singură. Intrarea e flancată nu de stâlpi, ci de bougainvillea, pe care le tunsese în formă de copaci și le întinsese într-un baldachin. Bungalow-ul ei modest, tip Cape Code, se află la capatul unei alei, care are în pavaj un model complicat din cărămizi, pe care îl concepușe și-l realizase singură, după ce învățase zidăria din cărți.

Ușa din față era deschisă. În spatele ei se zăreau camere pline de-o lumină ucigătoare.

În loc să ne invite înăuntru pe mine și pe Orson, Lilly ne conduse de pe alee pe peluză. În noaptea liniștită, zăngănitul roților bicicletei, pe care o împingeam prin iarba tunsă scurt, era zgomotul cel mai puternic. Ne-am dus în partea de nord a casei.

O fereastră de la baie fusese deschisă. Înăuntru lucea o singură lampă, iar zidurile erau dungate de lumină de culoarea ambrei și de

umbre de culoarea mării cafenii, lăsate de pînza pliată a perdelei. În stînga patului, pe un raft pentru cărți, se aflau jucării ce reprezentau eroi din Star Wars. În timp ce aerul rece suga căldură din casă, un capăt al perdelei atîna albă peste pervaz, zbatîndu-se ca un spirit tulburat care nu voia să părăsească lumea asta pentru cealaltă.

– Am crezut că fereastra era încuiată, dar nu era, spuse agitată Lilly. Cineva a deschis-o, un ticălos care l-a luat pe Jimmy.

– Poate că nu-i chiar atît de gravă situația...

– Un ticălos bolnav, insistă ea.

Raza lanternei tremura, iar Lilly se străduia să-și stăpînească mîna, în timp ce îndrepta raza către răzorul de lingă casă.

– N-am bani, zise ea.

– Bani?

– Să plătesc răscumpărarea. Nu-s bogată. Deci nimeni nu l-ar fi răpit pe Jimmy pentru răscumpărare. E vorba de ceva mai grav de atît.

Niște coada-cocoșului, încărcate cu stropi pufoși de flori albe, care luceau ca gheața, fuseseră călcate de intrus. Amprente de tălpi rămăseseră imprimate în frunzele zdrobite și în solul moale. Nu erau urmele unui copil care fugise, ci ale unui adult încălțat cu pantofi pentru sport, cu o călcătură apăsată. Judecînd după adîncimea amprente, răpitorul era o persoană solidă, probabil un bărbat.

Am observat că Lilly umbla desculță.

– Nu puteam să dorm. Mă uitam la televizor, la o emisiune stupidă, zise ea, cu o nuanță de autoflagelare, de parcă ar fi trebuit să anticipeze răpirea și ar fi trebuit să stea de pază lingă patul lui Jimmy.

Orson se împinse între noi, să miroasă urmele de pe pămînt.

– N-am auzit nimic, spuse Lilly. Jimmy n-a strigat, dar am simțit...

Frumusețea ei obișnuită, limpede și profundă ca o reflectare a eternității, era acum zduncinată de groază, sfîșiată de lamele ascuțite ale îngrijorării ce se apropia de durere. Se stăpînea doar datorită unei speranțe disperate. Abia mai suportam s-o văd copleșită de-o asemenea suferință.

– Totul o să fie bine, am zis, fiindu-mi rușine că spun o asemenea minciună.

– Am anunțat poliția, zise ea. Trebuie să apară.

Experiența personală mă învățase să n-am încredere în autoritățile din Moonlight Bay. Sînt corupte. Iar corupția nu-i doar morală, nu-i o simplă chestiune de luat mită și de putere. Are origini mai profunde și mai neliniștitoare.

Nu răcnea nici o sirenă în depărtare. Nu mă așteptam să aud vreuna. În orașul nostru atît de aparte, poliția răspunde la apeluri cu foarte multă discreție, fără fanfară și fără girofaruri, pentru că scopul ei este mai degrabă de a ascunde o crimă și de a potoli reclamanțul, nu de a-l aduce pe vinovat în fața justiției.

– Jimmy are doar cinci ani, doar cinci ani, se văicări jalnic Lilly. Chris, dacă-i individul de care am auzit la știri?

– La știri?

– Criminalul în serie. Cel care... arde copii.

– N-a acționat în zonă.

– Ba în toată țara. O dată la cîteva luni. Grupuri de copilași arși de vii. De ce n-ar acționa și aici?

– Pentru că nu-i el, am răspuns eu. E altcineva.

Lilly se depărta de fereastră și scruntă curtea cu raza lanternei, sperînd parcă să-l descopere pe fiul ei ciufulit, îmbrăcat în pijama, printre frunzele căzute sau printre fișile cîrlionțate de scoartă care semăna cu hîrtia, ce umpluseră iarba sub un șir de eucalipti înalți.

Găsind un miros îngrijorător, Orson scoase un mîrșit și se trase de lingă răzor. Privi spre fereastră, adușmecă aerul, vîrî din nou nasul în pămînt și se îndreptă, timid, spre spatele casei.

– A găsit ceva, am spus eu.

– Ce? a întrebat Lilly, întorcîndu-se.

– O urmă.

Cînd ajunse în curtea din spate, Orson grăbi pasul.

– Bursucule, să nu le spui că eu și Orson am fost aici.

– Cui să nu spun? întrebă ea, cu o voce pe care spaima o făcuse să semene mai mult a șoaptă.

– Poliției.

– De ce?

– O să mă întorc. O să-ți explic. Jur că o să-l găsesc pe Jimmy. Jur.

Puteam să-mi țin primele două promisiuni. A treia era mai mult o dorință și voiam doar să-i dau un pic de speranță, un pai de care să se agațe.

De fapt, în timp ce mergeam repede pe lângă bicicletă, încercînd să țin pasul cu cîinele meu cel ciudat, credeam că Jimmy Wing dispăruse pentru totdeauna. Mă așteptam să găsesc la capătul urmei doar cadavrul copilului și, cu un pic de noroc, pe cel care-l ucisese.

2

Cînd am ajuns în spatele casei lui Lilly, nu l-am mai văzut pe Orson. Era atît de negru, încît lumina lunii nu putea să-l scoată la iveală.

Din dreapta se auzi un hămăit ușor, apoi altul. M-am luat după chemare.

La capătul curții era un garaj în care se putea intra doar de pe alee. Un pavaj din cărămidă ducea, pe lângă garaj, către o poartă din lemn, unde l-am văzut pe Orson, ridicat pe labele din spate, trăgînd cu labele din față de zăvor.

Adevărul este că acest cîine e mult mai deștept decît potăile obișnuite. Uneori am impresia că-i mult mai deștept decît mine.

Dacă n-aș avea avantajul mîinilor, sînt sigur că aș mânca dintr-o strachină, pe podea. Iar el ar sta într-un fotoliu comod, cu telecomanda televizorului la îndemînă.

Demonstrîndu-mi superioritatea, am tras zăvorul și am deschis poarta, care a scîrîit.

O serie de garaje, magazine și garduri se întindeau pe-o parte a aleii. Pe cealaltă parte, dealul face loc unei cărări prăfuite, care duce spre un șir de eucalipti masivi și către o bordură năpădită de buruieni, care coboară spre o ripă.

Casa lui Lilly se află la marginea orașului. Nu locuiește nimeni în canionul din spatele clădirii ei. Bălăriile și tufărișurile de pe pantă oferă adăpost șoimilor, coioților, iepurilor, veverițelor, șoarecilor-de-cîmp și șerpilor.

Lăsându-se condus de nasul său extraordinar, Orson cercetă grăbit bordura de la marginea ripei, mergînd mai întii spre nord, apoi spre sud, şușotind și bombănind de unul singur.

Am stat deoparte, între doi copaci, privind în bezna pe care doar luna plină ar fi putut s-o împrăstie. Nu se vedea nici o rază de lanternă în rîpă. Dacă Jimmy fusese dus într-acolo, cel care-l răpise vedea neobișnuit de bine pe întuneric.

Cu un hămăit, ciinele abandonă brusc căutarea de-a lungul canionului și se întoarce în centrul aleii. Mergea în cerc, învîrtindu-se în jurul cozii, dar ținea capul sus și adulmeca aștit urma. Pentru el, aerul era încărcat de arome. Orice ciine are simțul mirosului de mii de ori mai puternic decît al meu sau al dumneavoastră.

Eu detectam doar duhoarea de medicament a eucaliptilor. Dar, condus de alt miros, atras ca o bucată de fier de către un magnet, Orson alergă spre partea de nord a aleii.

Poate că Jimmy Wing trăia încă...

De felul meu, cred în minuni. De ce n-aș crede și în aceasta?

M-am urcat pe bicicletă și am pedalat după ciine. Era iute și sigur pe sine, așa că a trebuit să trag din greu ca să mă țin după el.

Am parcurs cvartal după cvartal, întîlnind doar cîteva lumini de siguranță, în spatele locuințelor. Din obișnuință, m-am ferit de peticele de lumină, mergînd pe partea întunecată a aleii, deși aș fi putut să navighez prin fiecare zonă luminată în mai puțin de o secundă, fără să-mi risc sănătatea.

Xeroderma pigmentosum – XP pentru cei cărora li se încurcă limba – e o anomalie genetică, pe care-o împart cu cei o mie de alți americani, membri ai acestui club exclusivist. Unul la 250 000 de cetățeni. XP mă face să fiu foarte vulnerabil la cancerul pielii sau al ochilor, produs de orice tip de radiații ultraviolete. Raze de soare. Becuri incandescente sau fluorescente. Figura idioată, lucitoare a ecranului televizorului.

Dacă aș îndrăzni să petrec doar o jumătate de oră în bătaia soarelui de vară, aș avea arsuri puternice. Dar o singură ședință de plajă nu m-ar ucide. Adevărata oroare a XP-ului este că orice expunere minoră la radiații ultraviolete îmi scurtează viața din cauză că efectul este cumulativ. Ani de imperceptibile răniri se acumulează,

pînă se manifestă ca leziuni vizibile, maligne. Șase sute de minute de expunere, împrăștiate în cursul unui an, vor avea același efect ca zece ore de plajă în fierbintele iulie. Luminozitatea lămpilor de pe stradă e mai puțin periculoasă decît ferocitatea soarelui, dar nu e complet lipsită de pericol.

Nimic nu e.

Dumneavoastră, cei cu gene care funcționează normal, puteți să vă vindecați rănile de pe piele și de la ochi, pe care le căpătați zilnic, fără să vă dați seama. Trupul dumneavoastră, spre deosebire de al meu, produce fără încetare enzime care cîrlesc segmentele distruse ale fișilor de nucleotide din celulele dumneavoastră, înlocuindu-le cu ADN neafectat. Eu trebuie să trăiesc în umbră, în timp ce dumneavoastră trăiți sub minunatul cer albastru. Însă nu vă urăsc. Nu vă urăsc pentru libertatea de care vă bucurați. Dar vă invidiez.

Nu vă urăsc pentru că, la urma urmei, sînteți tot oameni și aveți și voi limitele voastre. Poate sînteți lipsiți de grație, lenți în gîndire sau prea deștepti ca să vă fie bine, poate sînteți surzi sau muți, orbi sau, poate, prin fire, sînteți înclinați spre disperare, spre autodisprețuire sau neobișnuit de îngroziți de moarte... Fiecare ne purtăm crucea... Pe de altă parte, dacă arătați mai bine și sînteți mai deștepti decît mine, binecuvîntați cu cinci simțuri ascuțite, sînteți mai optimiști decît mine, cu o părere bună despre sine, și dacă împărtășiți refuzul meu de a vă lăsa umiliți de Cea-cu-Coasa... ei bine, atunci n-ar putea să vă urăsc, dacă n-aș ști că, precum noi toți din această lume imperfectă, aveți un suflet ce se frămîntă și o minte chinuită de griji, de pierderi, de doruri...

Nu sînt furios pe XP și-o consider mai degrabă o binecuvîntare. Trecerea mea prin viață e unică.

Oricum, am o relație aparte cu noaptea. Cunosco lumea dintre apus și răsărit cum n-o cunoaște nimeni, pentru că eu sînt frate cu bufnița, cu liliacul și cu bursucul. Mă simt ca acasă în beznă. Iar asta poate reprezenta un avantaj mai mare decît vă închipuiți.

Sigur, nici un avantaj nu poate compensa faptul că moartea înainte de vîrsta majoratului e un lucru obișnuit printre cei cu XP. Supraviețuirea îndelungată ca adult nu-i o speranță rezonabilă – cel